

Vraždy v Yorkshiru

Krajina smrti

M S Morris

Probudil ho pronikavý křik racků. Turisté si je sice často pletli s racky tříprstými, Tom Raven ale věděl, že ti tady jen na jaře vyvedou mladé. Tohle byli rackové stříbřítí, velcí, agresivní ptáci, kteří zabrali pláže, kde se chovali jako gangsteři, skřehotali jako čarodějnice a kradli nic netušícím výletníkům jídlo. Neměl je rád.

Jenže i oni už k němu nějak patřili.

Ležel ve své staré posteli v podkrovním podlaží rodného domu a hlas těchto pánů pobřeží ho vracel o čtyřicet let zpátky. Jasně si vybavil, jak mu jeden z racků sebral kornout zmrzliny těsně před prvním blaženým líznutím. Drzá krádež mu vehnala slzy do očí, jenže otec s ním neměl kapku soucitu. „Tak velkej kluk a kvůli tomu bulí?“ prohodil. „Měl jsi jíst rychlejc. Příště si to budeš pamatovat.“ Matka se na něj laskavě zadívala, ale neodvážila se otci doprovázet. A ani jeden mu nový kornout nekoupil.

Jeho první pocit velké ztráty, a zdaleka ne poslední.

Raven odhodil prostěradla, pokrývky a přehoz, protože postel byla ustlaná po staru, jak to matka vždy vyžadovala. Cítil se pod vrstvami zasunutými za matraci jako v pasti. Už si nepamatoval, kdy naposled v takové posteli spal. V chladném domě ale teplo těch vrstev přece jen ocenil.

Promasíroval si nohy, aby je trochu probral, a pak je shodil na kobereček u lůžka. Jeho táta očividně během let vybavil dům koberečky, jak už to starší lidé dělávají. Měl je u postele, u krbu, v hale, i v koupelně. Na horním

odpočívadle se dokonce překrývaly. Bylo s podivem, že se přes ně stařík v opilosti nepřerazil.

Do jednoho je vyhází.

Roztáhl závěsy a oknem pokrytým solí se zadíval ven. Další podmračený den s šedou oblohou slibující déšť. Protáhl se, zívln a pak se odebral do koupelny v přízemí.

Dům byl úzký a vysoký, s točitým schodištěm uprostřed. V horním patře byl starý dětský pokoj a vedle komora, uprostřed ložnice rodičů a hostinský pokoj, i když si Raven nepamatoval, že by je někdo navštěvoval. V přízemí se nacházel obývací tak nemoderní, až se zdálo stylově retro, k tomu kuchyň s nebezpečně vyhlížejícím sporákem a malou ledničkou pod přepážkou, a pak už jen koupelnička v zadní části domu, zbudovaná na místě staré kůlny. Z horního patra se dalo po žebříku vylézt na půdu, kde ale Tom nikdy nebyl a netušil, co je tam uloženo.

Nikde v domě díkybohu neviděl tátovy fotky, a svoje také ne. Jen na krbu stála v postříbřeném rámečku zašlá fotografie asi čtyřicetileté ženy. Maminka. Seděla na pláži poblíž mola a zářivě se usmívala. Na sobě měla jednoduché bavlněné šaty. Přesně tak si ji pamatoval – a chtěl si ji tak pamatovat navždycky.

V domě nebyl skutečný sprchový kout, pouze gumová hadice se sprchovou hlavicí připevňovaná ke kohoutkům, aby si člověk mohl opláchnout vlasy. Ve vaně se ale rozhodně nemohl natáhnout, umyvadlo bylo maličké a chyběla v něm zátka, záchod měl ještě splachovadlo na řetízek, upevněné vysoko na stěně, bojler fungoval podle nálady. Raven si napustil trochu vlažné vody do vany, aby se opláchl. Pak otřel orosené zrcadlo ručníkem a chystal se oholit. Když se zadíval na svou tvář s vráskami kolem úst a očí, s hustým obočím a tmavým strništěm, napadlo ho, co na něm superintendantka Ellisová asi předešlý den viděla, že se odhodlala k tak neobvyklé akci.

Pořád nemohl uvěřit, jak rychle se vše seběhlo. Ještě ráno se účastnil posledního rozloučení s otcem a odpoledne už byla vyřízena jeho žádost o přeložení, a tak se mohl ujmout nového případu ve Scarborough. No, nějaké mezistupně si to jistě vyžádalo.

Když odešel ze hřbitova, zastavil se na policejní stanici na Northway. Požádal o schůzku s velitelem, ale příliš nevěřil, že by byl přijat. Kdyby superintendantka nebyla na stanici, zašel by rovnou za realitním makléřem a nabídl k prodeji rodný domek. Tím by se jednoduše rozhodlo, zda zůstat

či nezůstat ve Scarborough. Chvíle, kdy se vám nečekaně změní život. Vešel totiž do kanceláře Gillian Ellisové, objemné ženy, která jako by ji celou vyplňovala nejen tělem, ale i svou osobností. Stiskla mu ruku jako zápasník a zadívala se na něj přes okraj brýlí s nečitelným výrazem. Nakonec se ale překvapivě usmála a řekla mu něco, co rozhodně nečekal.

„Detektive šéfinšpektore Ravene, na zázraky sice nevěřím, ale tohle vypadá, že moje modlitby byly vyslyšeny.“

Raven předpokládal, že přeložení nebo aspoň dočasné převelení k místnímu sboru bude trvat týdny, možná i měsíce. Ještě tu možnost ani neprobíral se svým nadřízeným v Londýně. Jenže Ellisová se podle všeho na místě rozhodla a nenechala se zdržovat byrokratickými postupy. Stačil jeden telefonát do Londýna a druhý veliteli policie North Yorkshire – a přeložení nezabralo víc času než přesun zadrženého do vazby.

„Jste tu samozřejmě na zkušební dobu,“ sdělila mu pak už ostřeji. „Ale právě jsme dostali nový případ a neškodilo by, aby se ho ujal někdo nový a bez předsudků.“

Možná se měl víc vyptávat. Bez jakých předsudků? O jaký případ jde? Ale nestává se každý den, aby vám někdo řekl, že jste odpověď na jeho modlitby. Lichotilo mu to, takže co? Kdyby to tady nefungovalo, vřdycky se může vrátit do Londýna. Šlo o dočasné přeložení, Gillian to řekla jasně. Pobyt mimo Londýn mu udělá dobře. Aspoň si dá odstup od Lisy. Nebude v pokušení rozbít ciferník jejímu příteli nebo aspoň světla jeho volva. Všichni zůstanou v bezpečí.

Inspektor Dinsdale, kterého měl nahradit, to nesl nelibě. *Drobnou obměnu*, jak to nazvala Gillian, v tom rozhodně neviděl. Raven ale přece nemohl za to, že si Ellisová myslí, že Dinsdale na tu práci nestačí.

Překvapilo ho, že jde o vraždu – předpokládal, že ve Scarborough se moc nevraždí. Na druhé straně může Ellisové předvést, jaké má zkušenosti a odborné znalosti.

Znovu si tedy oblékl tmavý oblek z pohřbu a trochu pomačkanou košili, protože jiné slušné šaty si s sebou nepřivezl, a popadl klíčky od auta. V domě nic k snídani nenašel. Otec se o jídlo očividně příliš nestaral a Raven na nákupy ještě neměl čas. Na lince našel pouze nedopitou láhev whisky: obsah vylil do dřezu a láhev vyhodil do kontejneru na sklo.

Kafe si dá až na stanici – pokud tedy cestou nenarazí na vhodnější místo. V době jeho dospívání se šálek kávy dal sehnat jenom v čajovně nebo v hospodě, ale za tu dobu i sem na sever jistě dorazila třeba firma Starbucks.

Pousmál se při pohledu na své auto, které na něj venku čekalo jako věrný přítel. Quay Street byla na BMW M6 příliš úzká, a nadto lemovaná dvojitou žlutou čárou po obou stranách. Auto tedy nechal na malém parkovišti na konci ulice – téměř ho zaplnilo.

Dlouhé, nízké, zářivě stříbrné coupé byla jeho radost a chlouba. Lisa by ovšem raději jezdila v nenápadném pětidvéřovém SUV jako většina rodin v okolí. Jinými slovy – v pojízdné bedně. Stěžovala si, že BMW je se dvěma dveřmi a malým zadním sedadlem jako rodinné auto nepraktické. No, jenže on ho jako *rodinné* auto nikdy nevnímal, bylo to prostě *jeho* auto.

Nechal Lisu vybírat kuchyň, koupelnu, nábytek a vybavení pokojů a nikdy si nestěžoval, ale pokud se týkalo auta, ustoupit nechtěl. Em šestka hlatala kilometry jako hladový surfař hranolky s rybou. A benzin, pravda, jako alkoholik na flámu. Jenže to by se muselo šasi doslova rozpadnout, než by se toho vozu vzdal. Zvlášť teď.

Když odjel z Londýna, bylo auto jediné, co mu ze starého života zbylo. Významná změna! Možná mu ještě nedocházelo, co udělal, a zasáhne ho to během příštích dnů. Anebo na to zkusí zapomenout, jako na mnoho jiných podobných zvratů v minulosti.

Uvědomil si, že přesunem do Scarborough se vlastně Lisy vzdává. Tak ať. To ona přece odkopla manžela s rychlým autem kvůli účetnímu s rodinným hatchbackem. Kdy vlastně přišla o smysl pro dobrodružství? Uvažoval, jestli za to může on, že se během let tak změnila, nebo šlo prostě o břemeno dospělosti. Nejspíš je nakonec rozdělily právě nepříjemné povinnosti. Přestože je měli sdílet, každý se s nimi potýkal raději sám.

Zabořil se do sedadla a vdechl známou vůni opotřeбенé kůže. Když pak otočil klíčkem, deset válců se s řevem probudilo k životu. Sedmnáct let a pořád stejný výkon. Počítá se věk auta snad jako u psů? Na lidské roky to tedy Em šestce vychází na sto devatenáct. Tomu se říká výjimečně zachovalá stará dáma. Raven poklepal na volant. „Tak vítej ve Scarborough, děvče.“

lhned poznal, že o něm mluvili – podle toho, jak zmlkli, když vešel do služebny. Cestou do kanceláře, kterou Dinsdale narychlo vyklidil, ho sledovalo několik párů očí. Rozhlédl se. Malý prostor oddělený od sálu skleněnou deskou, psací stůl, pár polic. Nebylo to supermoderní prostředí, jaké znal z Londýna, ale na symboly postavení si nikdy moc nepotrpěl, vždy mu víc záleželo na lidech než na vybavení.

Zapřel otevřené dveře židlí – podle jeho názoru se nadřizený nemá izolovat od týmu – a vrátil se do služebny s náručí plnou papírových tašek. Když je odložil na volný stůl, všichni ho mlčky pozorovali.

Otočil se k nim čelem. Lidé různého věku a pohlaví, usazení za počítači, nikdo však neměl vyšší hodnost než detektiv seržant. Byl zvyklý řídit o něco větší tým, Gillian ho však ujistila, že jde o kompetentní policisty. No, to se jistě brzy ukáže.

Ellisová s ním předchozího dne prošla jejich záznamy a on měl dobrou paměť na jména i tváře. Zaujatě ho pozorovali – příchod cizince, který tak nečekaně nahradil jejich šéfa, je musel nesmírně udivit.

Mávl rukou k papírovým sáčkům. „Dneska vás zvu na snídani,“ prohodil, „ale radši si na to nezvykejte. Obvykle tak štědrý nejsem.“ Cestou na stanici si všiml blízkého pekařství a nakoupil zásobu croissantů a koláčů. Tušil, že bude třeba víc než trocha karbohydrátů zdarma, aby si svoje lidi získal, ale ze zkušenosti věděl, že je to dobrý první krok.

„Děkujeme, pane.“

Poznal ženu, která se ujala slova. Becca Shawcrossová. Po krátkém rozhovoru s Gillian věděl, že tahle seržantka patří k těm schopnějším a má po Dinsdaleovi nejvyšší šarži.

„Dáte si k tomu kafe nebo čaj?“ zeptala se. „A jak ho pijete?“

„Kávu, prosím. Černou, bez cukru.“

Čekal, až si všichni rozdělí pečivo a Becca se vrátí s hrnkem z kuchyňky. Pak si stáhl sako, vyhrnul rukávy košile a stoupl si před tabuli. Musel přece dohnat celý den vyšetřování.

„Tak fajn,“ promluvil, „už víte, kdo jsem, a já si vaše jména pamatuju. Myslím, že líp se poznáme při práci. Teď bych chtěl vědět, jak daleko jste se s tím případem dostali.“

Nikdo nereagoval. Bylo těžké odhadnout, co se jim honí hlavou, jen snídanež jim očividně chutnala.

Poklepal tedy na fotografii oběti připevněnou na tabuli. „Včera ráno bylo na pláži v North Bay nalezeno tělo muže s průstřelem hrudníku, kterého nejspíš přinesl příliv. Už víme, o koho jde?“

Mladý muž v lesklém obleku si spěšně smetl drobkou z pusy. Dan Bennett. „Pane? Becca – teda seržantka Shawcrossová – mě nechala překontrolovat seznamy pohřešovaných.“

„Ano?“

„Nikde žádná shoda v popisu.“

„U těla tedy nebyl průkaz totožnosti?“

„No, jenom prstýnek...“ váhavě dodal Dan.

„Prstýnek?“

„Pane,“ pokračovala Becca, „oběť měla zlatý prsten s nápisem Tristan a Isolda na vnitřní straně.“

Raven se zamračil. Ellisová se o ničem takovém nezminila. „To byli milenci, že?“

„Ano, pane,“ řekla Becca. „Myslíme si, že to má být buď narážka na tu legendu, nebo to třeba jsou přezdívky. Jména pro něj nejspíš měla osobní význam.“

„Fajn. A víme už, jak dlouho byl ve vodě, nebo odkud připlaval?“

Teď se vzadu zvedl starší muž. Tony Bairstow. Vlasy měl delší a víc prošedivělé než na fotce, co mu ukázala Gillian, ale byl to rozhodně on. „Pane, příliv včera ráno vrcholil v 6:36, a tělo se našlo krátce po sedmé, když voda zas ustupovala. Jakmile budeme znát přibližný čas úmrtí, proberu s pobřežní hlídkou, kde se tělo v závislosti na proudech mohlo dostat do vody.“

„Cože?“ podivil se Raven. „Patolog ještě neurčil čas smrti?“

Tony se pro podporu zadíval na Beccu.

„Ona ještě neproběhla pitva, pane,“ ozvala se tedy.

Raven uhodil pěstí do zdi. „Krucí, co ten Dinsdale celý den dělal, že nezařídil ani pitvu?“

Všichni ztichli, a tak pochopil, že je vylekal. Neměl by se jim odcizit hned první den. Ale možná se vysvětlilo, proč ho Gillian tak rychle přijala. Nemohl přece pracovat hůř než někdo, kdo se nepostará ani o základní věci.

Za tím opět promluvila Becca. „Nevíme, co včera dělal. Ale právě měl začít brífink, když jste nastoupil na jeho místo vy.“

„Hm, pitvu potřebujeme co nejdřív,“ řekl Raven. „Bairstowe, postaráte se o to, prosím?“ Starší konstábl působil kompetentněji než Dan Bennett, který se zakoktal už kvůli dotazu na prsten.

„Jistě,“ odpověděl Tony.

„A co svědkové?“ ptal se Raven dál. „Kolik máme výpovědí?“

Teď vstala mladá žena se světlými vlasy staženými do culíku. Jess Baracloughová, vzpomněl si Raven. Díky výrazným lícím kostem a jasně modrým očím se dala považovat za krásku. „Obešla jsem s uniformovanými strážníky tu oblast, pane, ale nikdo nám moc nepomohl. Jedinou důležitou výpověď nám poskytla paní, co tam venčila psa a tělo objevila. Barbara Smithová. Oběť neznala.“

„A co tím techniků?“

„Prohledali pláž,“ pokračovala Jess, „kromě prstenu nenašli nic.“

„To je tedy všechno, co zatím máte?“ zeptal se Raven. Neidentifikované tělo s jedinou ránou v hrudi, důkladně opláchnuté mořem, pouze se jmény z báje na prstenu. Napadlo ho, jestli nedostal na starost neřešitelný případ. Možná se za pár týdnů vrátí do Londýna jako spráskaný pes, s pocitem, že selhal.

„Pane?“ Becca zvedla ruku.

„Ano?“

„Je tu výrazná podobnost s jedním starším případem.“

Raven našpicoval uši. „Pokračujte.“

„Před třemi roky se na pláži objevilo jiné tělo, jen trochu níž v Clayton Bay. Taky s kulkou v hrudníku. Šlo o místního drogového dealera.“

„Byl z té vraždy někdo obviněn?“

„Ano. Vyhazovač z nočního klubu. Odsoudili ho na doživotí, sedí ve Full Sutton poblíž Yorku.“

Raven si všiml, že Becca zaváhala. „Máte snad pochybnosti o jeho vině?“

„Ne,“ zavrtěla rychle hlavou, „důkazů bylo dost a navíc se přiznal.“

„Co teda?“

„No,“ protáhla, „někdo ho na to musel najmout. Byl to vážně jen vyhazovač, ne kápo mezi dealery.“

„A vy snad tušíte, kdo by za tím mohl stát?“

Becca krátce pohlédla na Tonyho a ten ji pobídl přikývnutím. „Jako podezřelý se jevil jeho zaměstnavatel, majitel klubu. To je místní člověk s ob-

chodními zájmy všeho druhu. Ale pokud vím, nikdo ho v té věci ani nevyšlechl.“

Raven přimhouřil oči a zamyslel se. Na tom případu bylo možná víc, než se na první pohled zdálo. Jako nově příchozí měl však nevýhodu, málo informací z oblasti. V tom mu Becca Showcrossová mohla pomoci.

„No tak na co čekáme?“ prohodil a natáhl se pro sako. „Jedeme za majitelem klubu. Uvidíme, co nám k tomu řekne.“

Přeložila Soňa Tobiášová